

Arrest

nr. 202 460 van 16 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten C. DESENFANS en G. JORDENS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw opeenvolgende verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en behoort u tot de Haber Gedir clan, subclan van de Hawiye hoofdclan. U bent afkomstig uit Mogadishu. Uw vader overleed voor uw geboorte. U woonde samen met uw moeder in de wijk Towfiq in het district Yagshid in Mogadishu. Uw moeder werkte als uitbaatster van een cafetaria op de luchthaven Aden Adde in Mogadishu. U behaalde aan de Universiteit van Somalië, UNISO, een bachelor diploma in de richting "Business Administration".

Omdat u verder wilde studeren vroeg u aan een neef van uw moeder, "oom A.", het enige familielid dat u had, om via jullie clan financiële hulp bij elkaar te zoeken om uw studies in het buitenland te bekostigen. Met het oog op deze studie vroeg u in 2015 identiteitsdocumenten aan, zoals een geboorteakte, een identiteitskaart en een paspoort. Op 24 juni 2015 huwde u met N.. Omdat u niet genoeg financiële middelen had om haar te onderhouden verbleef uw partner meestal bij haar moeder in de wijk Hodan. Op 10 augustus 2015 werd uw moeder omwille van gezondheidsproblemen opgenomen in een privéziekenhuis in de wijk Labadagah in het district Wardigli. U vroeg uw oom A., die zelf werkzaam was in een reisbureau op de luchthaven Aden Adde, om het werk van uw moeder te mogen overnemen. Via zijn kennis, Ay., die lid was van de veiligheidsdienst BIS, bezorgde oom A. u werkbadges waarmee u in de luchthaven kon komen en werken. De avond van 20 augustus 2015 werd u voor uw woning opgepakt door gemaskerde en gewapende mannen. Ze blinddoekten u en zetten u in een klaarstaande wagen. Na ongeveer een half uur rijden kwam u aan in een beboste plaats bij Mogadishu. De mannen stelden zich voor als leden van al Shabaab en zeiden dat ze een werkje voor u hadden. Terwijl ze u uitlegden dat u voor dat werk zou worden betaald dreigden ze u meteen te doden indien u hen uw medewerking zou weigeren. Ze stelden u voor om een tas gevuld met wapens en dozen met een onbekende inhoud in de luchthaven Aden Adde te brengen. Ze gaven u daarop een telefoontoestel en zeiden dat u het toestel de volgende dag moest opzetten opdat ze met u ter plaatse konden afspreken. Nadat u uit angst dat u of uw gezinsleden iets zou overkomen de opdracht aanvaardde, werd u opnieuw geblinddoekt. U werd terug bij uw huis gebracht. U vertelde na thuiskomst het voorval aan uw echtgenote. U maakte haar duidelijk dat u niet van plan was onschuldige mensen te doden en zei dat u de tas naar de politie ging brengen. De volgende dag nam u, samen met uw echtgenote, de tas mee naar het politiebureau. Aan het kantoor diende u van de bewakers ter plaatse te stoppen en op uw knieën te gaan zitten ten einde ze uw bagage konden controleren. Toen men de inhoud van uw tas zag werd er aan uw echtgenote gezegd dat ze weg moest gaan. U zelf werd, ondanks uw uitleg dat u de tas van andere mensen had gekregen, opgepakt. Hierna werd u van uw hemd ontdaan en werd u geblinddoekt. U werd opgesloten in de gevangenis. Uw oom A., die op de hoogte werd gesteld van de gebeurtenissen, bezocht u ongeveer zeven keer in de gevangenis. Tijdens uw detentie werd u ondervraagd en mishandeld. U werd beschuldigd van lidmaatschap bij al Shabaab. Hoewel men u hardhandig wilde doen bekennen ontkende u elke aantijging. In de negende maand 2015 vernam u van uw oom dat het ziekenhuis waar uw moeder lag was bestormd door gewapende leden van al Shabaab. Behalve dat de bewaker en twee andere vrouwelijke patiënten werden gedood, werd ook uw moeder doodgeschoten. U meende dat al Shabaab het op uw moeder had gemunt omdat u niet op de plaats van de afspraak met al Shabaab was verschenen. Van de man die u tijdens uw detentie ondervroeg en beschuldigde vernam u dat u op 18 oktober 2015 door de regionale rechtbank van Banaadir zou veroordeeld worden. Uw oom vroeg zijn vriend Ay. om u te helpen ontsnappen. Op 15 oktober 2015 vond u zoals werd afgesproken in de toiletten een politie-uniform dat voor u werd klaargelegd. U maakte hiervan gebruik om te ontsnappen. Uw oom en diens vriend namen u met een wagen mee naar de woning van uw oom in Hodan. Omdat u vreesde veroordeeld te worden voor lidmaatschap bij al Shabaab langs de ene kant en omdat u al Shabaab vreesde daar u hun opdracht niet had uitgevoerd, besloot u het land te verlaten. Uw oom regelde een smokkelaar die u naar Europa zou brengen. Op 19 augustus 2015 nam u, in het bezit zijnde van een vals paspoort op naam van K.H. en begeleid van een smokkelaar, een vlucht naar Istanbul in Turkije. Vanuit Istanbul vloog u naar een voor u onbekende plaats. Vanuit die plaats nam u een trein naar België waar u op 22 oktober 2015 een asielaanvraag heeft ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Somalische identiteitskaart (d.d. 04/05/2015, geldig tot 03/05/2020), een Somalische geboorteakte (d.d. 24/04/2015), een attest van de universiteit, UNISO, met vermelding van uw punten (d.d. 18/06/2015) en een attest van de universiteit, UNISO waarin wordt vermeld dat u de graad van bachelor in "Business Administration" aan hun instelling behaalde (d.d. 24/06/2015).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw uitleg aangaande uw reisweg tot België en de daarvoor gebruikte reisdocumenten. Zo verklaarde u vanuit Mogadishu een vliegreis naar Turkije te hebben gemaakt en vanuit Turkije naar een voor u onbekende plaats te zijn gereisd (gehoor CGVS, p.29). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde hiervoor gebruik te hebben gemaakt van een vals paspoort op naam van K.H.. Behalve de naam stelde u echter geen enkel ander gegeven te hebben gekend (zie verklaringen DVZ, p.4, vraag 3).

Gelet op het grote risico bij controle op mensensmokkel en eventuele bevraging van zijn klant tegen de lamp te lopen, is het niet aannemelijk dat u niet beter zou zijn voorbereid en meer gegevens zou kunnen geven over de inhoud van uw paspoort. Uw smokkelaar zou immers samen met u dezelfde vlucht hebben genomen en u hebben begeleid naar de trein (gehoor CGVS, p.29 en verklaringen DVZ, p.9 vraag 30). Het is immers algemeen geweten dat de politie/douane, op internationale luchthavens regelmatig identiteitscontroles en gerichte acties voert om illegalen/ mensensmokkelaars op te sporen. Aangezien u verklaarde in 2015 een paspoort te hebben aangevraagd en verkregen ten einde een studie in het buitenland te kunnen aanvragen, werd u gevraagd waar uw paspoort zich bevond. U stelde hierover het volgende: "Ik heb die niet, het was verloren bij me thuis. De IDkaart was toen in mijn schooltas... Toen me het probleem overkwam, zelfs daarvoor vond ik mijn paspoort niet meer, toen ik er achter zocht vond ik het niet. Ik weet niet of ik het ergens had mis gelegd of iemand het zou meegenomen hebben" (gehoor CGVS, p.6). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter expliciet dat uw paspoort thuis lag in Mogadishu en dat u toen u was gevlucht deze niet had meegenomen (zie verklaringen DVZ, p.8, vraag 24). Op geen enkel moment maakte u er gewag van verlies van uw paspoort. Bovenstaande vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van de door u beweerde omstandigheden van uw reis dan ook op de helling. Dit doet dan ook vermoeden dat u voor de Belgische asielinstanties, i.e. de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, uw werkelijke reisdocumenten achterhoudt, omdat hierin mogelijks informatie (inreis- en uitreisstempels; aangebrachte visa; etc.) staat die niet meteen in overeenstemming te brengen is met uw verklaringen.

Aangaande uw stelling als jongeman in Mogadishu verdacht te kunnen worden van lidmaatschap/sympathieën met al Shabaab –u haalde als voorbeeld aan dat de soldaten en de inlichtingendiensten op de universiteit studenten konden oppakken op verdenking van het toebehoren aan deze groepering, dient te worden opgemerkt dat u persoonlijk nooit bleek te zijn geïnterviewd wanneer razzia's plaatsvonden (gehoor CGVS, p.11,12). Uw stelling dat alle jongeren, inclusief u zelf, worden gediscrimineerd en of als Shabaab worden gezien in de wijken waar de overheid controleert, is dan ook een boude bewering die niet gestoeld is op objectieve feiten (gehoor CGVS, p.11,12).

Voor wat betreft uw stelling niet naar Mogadishu/Somalië terug te kunnen keren omwille van problemen veroorzaakt door al Shabaab en uw vrees te worden veroordeeld voor uw vermeend toebehoren aan deze groepering, dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent deze door u beweerde problemen met al Shabaab aannemelijk te maken. Er dient immers te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate onwaarschijnlijk zijn dat aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Zo verklaarde u na een ziekenhuisopname van uw moeder haar werk in een cafetaria op de luchthaven Adan Adde te hebben overgenomen. U zou om dit werk te kunnen doen badges hebben ontvangen waarmee u langs de veiligheidsdiensten in de luchthaven kon geraken (gehoor CGVS, p.24,25). Omdat u toegang had tot de luchthaven zou al Shabaab u hebben ontvoerd en hebben geëist met ze samen te werken (gehoor CGVS, p.26,27). Gevraagd om enig begin van bewijs van uw moeders werk op de luchthaven en uw werk op dezelfde plaats, zoals huurovereenkomsten, haar badge en uw badge, stelde u dat het wel mogelijk was dit te laten overmaken indien u uw schoonmoeder zou contacteren. Vervolgens liet u weten dat het misschien toch onmogelijk zou zijn aan deze documenten te geraken. Gevraagd naar de reden waarom u bij uw vertrek geen bewijsstukken van uw werk op de luchthaven had meegenomen aangezien u wel uw identiteitskaart en uw studieattesten had meegebracht, zei u enkel: "Ik dacht dat mijn universitaire documenten belangrijker waren dan mijn werkdocumenten, de badges niet te hebben meegenomen... Ik had een ambitie, als mijn asielaanvraag (AA) wordt aanvaard, dan wil ik verder studeren" (gehoor CGVS, p.25). Het is dan ook merkwaardig vast te stellen dat u bij uw vertrek niet de bewijsstukken die uw beweerde problemen zouden kunnen ondersteunen, maar uw studie-ambitie voorop stelde. Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij alle demarches onderneemt om behalve zijn/haar identiteit en nationaliteit te kunnen staven, hij/zij alle documenten aanbrengt die het asielrelaas enigszins kunnen ondersteunen. Gelet uw hoge studieprofiel werd u dan ook gevraagd waarom u het niet belangrijk vond bewijsstukken met betrekking tot uw vluchtrelaas mee te brengen, zoals uw werkbadge en/of gelijkaardige documenten van uw moeder. U vroeg zich hierop enkel luidop af: "Om aan wie te bewijzen". Er werd u gewezen op het belang dat een dergelijk ondersteunend bewijsstuk voor de asielinstantie bij wie u om bescherming vraagt met zich meebrengt. U merkte vervolgens enkel op: "Ik zou wel willen, maar toen de soldaten me arresteerden, liet ik ID- documenten van mij en moeder thuis, ik wilde de zaken meenemen die AS (al Shabaab) wilde, maar ik toen ik dat meenam arresteerden de soldaten me, ik kreeg geen kans (gehoor CGVS, p.26).

Uw verklaring legt echter op geen enkele manier uit waarom het voor u niet mogelijk was om naast uw identiteitsdocumenten en uw studiedocumenten, bewijsstukken mee te nemen die enigszins uw relaas zouden kunnen ondersteunen of om dergelijke documenten te laten overmaken gelet uw verklaring na uw aankomst in België contacten te hebben gehad met het thuisfront (gehoor CGVS, p.18).

Hoe dan ook is het opmerkelijk dat u enkel een weinig coherente en weinig doorleefde beschrijving kan geven over het hele gebeuren dat zou hebben geleid tot uw vertrek. U verklaarde door leden van al Shabaab te zijn meegenomen en de opdracht te hebben gekregen een tas met wapens en dozen met een onbekende inhoud naar de luchthaven van Aden Adde te brengen. (gehoor CGVS, p.27). Aangezien u nooit sprak van enige band met al Shabaab, noch familieleden tot deze beweging kon rekenen, is het hoogst onwaarschijnlijk dat al Shabaab u –voor hen een onbekende/onberekenbare persoon- zou aanspreken om (tegen vergoeding) een dergelijke opdracht voor ze te vervullen. De veiligheidsmaatregelen op de luchthaven Aden Adde zijn immers hoog waardoor de kans om opgepakt te worden voor men een dergelijke opdracht kan uitvoeren groot is. Gelet het feit dat al Shabaab een strak georganiseerde groepering is die sterk geworteld is in de Somalische maatschappij en ze diep geïnfilteerd zijn in het Somalische leger en de politie, is het dan ook meer aannemelijk dat ze een dergelijke opdracht eerder één van hun (vrijwillige) leden zouden toevertrouwen. Dat Shabaab u na één gesprek zomaar vrijlaat en u met een tas met wapens naar huis zou sturen overtuigt evenmin. Even opmerkelijk is uw beslissing om met een dergelijke bagage tot de volgende dag thuis te blijven. U verklaarde immers te hebben gevreesd dat de tas kon exploderen (gehoor CGVS, p.27). Gelet het feit dat u de inhoud van de tas kende is het bovendien frappant dat u besloot met een dergelijke vracht naar een politiekantoor te stappen. Men kan er immers van uitgaan dat inwoners van Mogadishu kennis hebben van de risico's die verbonden zijn aan het hebben van een link met al Shabaab. U haalde als voorbeeld van de mogelijke gevolgen indien de overheid iemand verdenkt van een link met al Shabaab enkele incidenten op de universiteit aan, waarvan u als student getuige was (gehoor CGVS, p.11,12). Aangezien er een grote kans bestaat alvorens een overheidsgebouw binnen te gaan te worden gecontroleerd (gehoor CGVS, p.27) mag logischerwijs verwacht worden dat u problemen had kunnen voorzien en de pro's en contra's had afgewogen vooraleer u de beslissing nam om u gewapend bij de politie te melden. Een dergelijk roekeloos gedrag getuigt immers van een gebrek aan kennis van uw land van herkomst. Even merkwaardig is de houding van de politie/soldaten die uw echtgenote aanmaanden weg te gaan en haar niet aan een controle onderwierpen (gehoor CGVS, p.28). Gelet op deze vaststellingen kan er bij gevolg geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering door de overheid gedurende enkele maanden in detentie te zijn gehouden omwille van verdenkingen betrokken te zijn geweest bij al Shabaab (gehoor CGVS, p.28,29). Ook uw verklaring aangaande de aanslag op een ziekenhuis in september 2015 waarbij uw moeder omwille van u door al Shabaab zou zijn doodgeschoten, komt hiermee volledig op de helling te staan. U kon overigens geen coherente en overtuigende verklaringen afleggen wanneer u werd gevraagd of er naar de aanslag op het ziekenhuis een onderzoek werd gevoerd. U wist immers niet te vertellen of de directie van het ziekenhuis om een onderzoek had gevraagd en of de familieleden van de slachtoffers dergelijke stappen hadden ondernomen (gehoor CGVS, p.15). Uw uitleg dat de ziekenhuisdirectie mogelijks een onderzoek schuwde omwille van negatieve publiciteit is niet overtuigend. U verklaarde immers te weten dat de aanslag op deze publieke plaats overdag zou zijn uitgevoerd en het bij gevolg openlijk was uitgevoerd (gehoor CGVS, p.15,16). Gelet de openbaarheid van het incident en de verschillende dodelijke slachtoffers werd u vervolgens gevraagd of dit incident in de pers was verschenen. U stelde hierop het volgende: "De radiostations zijn gecensureerd door de overheid, ze kunnen niet over de echte incidenten in Mogadishu vertellen, de overheid wil tonen dat situatie in Mogadishu kalm is. Ze vrezen overheid en al Shabaab, de media". U werd daarop opnieuw gevraagd of er alsnog enig begin van objectief bewijs zou bestaan van een aanval op het betreffende ziekenhuis. U verklaarde echter enkel "Ik ben uw bewijs, ik zit hier maar er is geen ander bewijs. Ik ben slachtoffer. De persoon die dood is, is moeder en ik voel pijn door haar dood." Uw argumentatie is dan ook niet overtuigend. Opgemerkt dat er in de pers bijna dagelijks informatie over verschillende incidenten in Mogadishu verschijnen, werd u gevraagd waarom juist dit incident waarbij uw moeder was betrokken dan werd gecensureerd. U antwoordde enkel: "Dat weet ik ook niet, waarom het niet was gepubliceerd in de media want ik werk niet in media of overheid. Dat is reden waarom ik 2 maanden in gevangenis was en toen ik daar was werd ik mishandeld." Die uitleg is gelet bovenstaande vaststellingen niet afdoende.

Alle informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

Andere redenen om uw land van herkomst te verlaten stelde u niet te hebben. Evenmin blijkt u een andere vrees te koesteren bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst (gehoor CGVS, p.30).

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Aan uw identiteit, die u staaft aan de hand van uw identiteitskaart en geboorteakte wordt immers niet getwijfeld. Evenmin staat uw universitaire opleiding, gestaafd door attesten van de Universiteit van Somalië, UNISO, ter discussie.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen.

Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu.

In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 7 juli 2017 een schending aan van “artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna « EVRM ») goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 en artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”.

Verzoeker herneemt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Enerzijds, vreest hij om veroordeeld te worden door de autoriteiten voor lidmaatschap bij Al Shabaab. Anderzijds vreest hij Al Shabaab omwille van het feit dat hij hun opdracht niet had uitgevoerd en dat ze hem dus als ondersteuner van de regering zien.

Verzoeker haalt artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan. Hij stelt dat zijn vervolging en vrees voor vervolging gebaseerd is op politieke overtuigingen in de brede zin. Verzoeker is gezien als een ondersteuner van de regering door Al Shabaab en als een lid van Al Shabaab door de autoriteiten.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat er “genoeg elementen zijn om de vrees voor vervolgingen van verzoeker in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.”.

Verzoeker stelt dat er tevens rekening moet gehouden worden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat verweerder niet aantoont “dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Somalië, geen risico loopt het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen.”. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (CCE, arrêt n° X du 29 juin 2009).

Verzoeker meent, op basis van zijn verklaringen, ten eerste dat “hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig en van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Somalië.”.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus, alsook over de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Verzoeker haalt aan dat de commissaris-generaal *in casu* niet betwist dat Al Shabaab in verzoekers streek van herkomst aanwezig is, noch dat er regelmatig aanslagen met burgerslachtoffers worden gepleegd.

Verzoeker merkt op dat de COI focus "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 6 september 2016 bevestigt dat burgers in de stad Mogadishu, uit de welke verzoeker afkomstig is, regelmatig gevisieerd worden en dat de burgers onevenredig hard getroffen worden (COI focus "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 6 september 2016, p. 33). De COI focus bevestigt volgens verzoeker "ook dat de wijk uit de welke verzoeker afkomstig is, Yaaqshiid, een onder degene waar de aanwezigheid van Al Shabaab de sterkste is en een tot de hardst door terroristisch geweld getroffen gebieden van het hele land is (COI focus "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*", 6 september 2016, pp. 36-37)". Bovendien haalt verzoeker aan dat handelaars, zoals verzoeker, als vijand worden beschouwd (COI focus "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 6 september 2016, p. 35).

In het verzoekschrift wordt betoogd dat deze elementen ervoor zorgen dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2 a), b) en/of c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een tweede middel een schending aan van "artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker meent dat de grieven van de commissaris-generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Verzoeker haalt de onbetwiste elementen, of allerminst niet tegengesproken elementen, aan:

- Verzoeker is afkomstig uit Mogadishu;
- Zijn regio is gekenmerkt door een verslechterde veiligheidssituatie (COI focus "*Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 6 september 2016), waar terreuraanslagen regelmatig gebeuren in een context van langdurig gewapend conflict tussen de Somalische regering en haar ondersteuners en de Al Shabaab terroristische islamistische groep.

De rapporten, zowel als artikels hier toegevoegd, stellen volgens verzoeker duidelijk dat de controle van de regering in Mogadishu zeer gering is. Dit bevestigt de verklaringen van verzoeker. Deze vastgestelde feiten houden in dat de vrees voor vervolging van verzoeker zoals verklaard gedurende zijn gehoor niet alleen plausibel zijn, maar overeenkomen met de beschikbare informatie. Deze moeten als aannemelijk beschouwd worden.

Waar de commissaris generaal aanhaalt dat verzoeker onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben, stelt verzoeker dat dit een subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas uitmaakt.

Ten eerste haalt verzoeker aan dat verweerder hem verwijt dat hij, behalve de naam (K.H.), geen ander gegeven kende betreffende de identiteit van het vals paspoort met dewelke hij heeft gereisd terwijl het, voor de verwerende partij, algemeen geweten is dat de politie/douane op internationale luchthavens regelmatig identiteitscontroles voert om illegalen/mensensmokkelaars op te sporen. Verzoeker herneemt zijn verklaring dat hij het paspoort alleen een keer mocht bekijken van de smokkelaar. Verzoeker benadrukt dat zijn smokkelaar hem had gezegd om de voornaam en de naam van zijn vals paspoort te memoriseren, niets anders. Verzoeker was nooit buiten zijn land van herkomst geweest voor zijn vlucht (Gehoorverslag, pp. 6-7), hij had geen idee van hoe de controles aan de grenzen gebeuren.

Wat betreft de aangehaalde tegenstrijdige verklaring met betrekking tot zijn paspoort, betreurt verzoeker dat verweerder hem niet heeft geconfronteerd met deze schijnbare tegenstelling. Verzoeker voert een schending aan van artikel 17, § 2, van de Koninklijk besluit van 11 juli 2003.

Met betrekking tot deze tegenstelling legt verzoeker uit dat, "wanneer zijn moeder werd vermoord, zijn echtgenote gevlucht was en dat hun huis vervolgens werd verhuurd aan een vrouw, die daar nog steeds woont. Wanneer de verzoeker al in België was - na zijn gehoor bij DVZ - contacteerde hij deze vrouw om haar te vragen of ze zijn paspoort kon proberen te vinden om het hem door te sturen. Ze antwoordde dat er geen enkele document was bij zijn thuis. Na deze discussie, de verzoeker die initieel dacht dat zijn paspoort thuis was en die zijn paspoort niet vond wanneer hij vluchtte, kwam tot de conclusie dat zijn paspoort verloren was aangezien het feit dat de huurster hem had gezegd dat ze niets vond.

Logischerwijs heeft hij verklaard bij CGVS dat zijn paspoort verloren was, terwijl hij bij DVZ had verklaard dat het thuis was. Deze verklaring is coherent en overtuigend.”.

Ten tweede, wat betreft de vaststelling dat verzoeker geen begin van bewijs van zijn moeders werk op de luchthaven en zijn eigen werk op dezelfde plaats heeft (meer bepaald dat hij dacht om zijn identiteitskaart, zijn geboorteakte en zijn studieattesten mee te brengen maar niet de bewijsstukken van zijn werk en de werk van zijn moeder), stelt verzoeker het volgende: *“Aangezien de overhaast in de welke de verzoeker vluchtte, heeft hij snel dingen genomen die hij dacht dat het de belangrijkste waren voor zijn toekomst: de bewijzen van zijn identiteit en van zijn instructie (Gehoорverslag, p. 25). Op dit moment, wist hij nog niet waar hij zou gaan en dat hij een asielaanvraag zou indienen. Hij wist niet dat bewijzen van zijn werk en de werk van zijn moeder belangrijk waren. Bovendien, zou de verzoeker Uw Raad willen informeren over het feit dat hij zijn schoonmoeder heeft gecontacteerd om de nieuwe telefoonnummer van zijn oom te krijgen. Hij heeft dus zijn oom gecontacteerd om hem te vragen om de bewijsstukken van zijn moeders werk op de luchthaven en zijn eigen werk op dezelfde plaats te sturen. Zijn oom zal zijn best doen om deze stukken te proberen te krijgen. De verzoeker zal niet nalaten om Uw Raad te informeren wanneer hij de bewijsstukken zal krijgen.”.*

Verzoeker betoogt dat hij op alle vragen omtrent zijn werk en dat van zijn moeder heeft kunnen antwoorden:

“- wat dat werk was (gehoorverslag, p. 23);

- wat de naam van de cafetaria was (gehoorverslag, p. 23);

- welke type contract zijn moeder had: huren of eigendom (gehoorverslag, p. 24);

- of de werk van zijn moeder officieel was (gehoorverslag, p. 24);

- waar de cafetaria precies stond in de luchthaven (gehoorverslag, p. 24);

- of de cafetaria de enige was of niet in de luchthaven (gehoorverslag, p. 24);

- wat de naam van de luchthaven was (gehoorverslag, p. 24);

- of zijn moeder documenten, bv badge had (gehoorverslag, p. 24);

- door wie deze badges werden uitgereikt (gehoorverslag, p. 24);

- de rol van zijn oom bij de luchthaven (gehoorverslag, p. 25).

De verzoeker zou graag toevoegen dat de cafetaria gesloten was op vrijdag en dat de vastgestelde openingstijden van 09.00 tot 17.00 waren maar dat ze om 08.00 aankwamen om de cafetaria klaar te maken”.

Verzoeker beklemtoont dat zijn verklaringen gedetailleerd en spontaan waren. Hij verwijst naar de proceduregids van UNHCR en stelt dat documenten verklaringen ondersteunen en niet omgekeerd.

Voor het overige begrijpt verzoeker deze analyse vooral niet omdat de verwerende partij een COI Focus *“Somalië - Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten”* van 9 april 2016 heeft bijgevoegd in het administratief dossier en deze COI Focus aantoont dat corruptie wijdverspreid is in Somalië.

Ten derde stelt verzoeker dat de appreciatie van verweerder, waar hij stelt dat het onwaarschijnlijk is dat Al Shabaab verzoeker, een onbekende persoon, zou aanspreken om een opdracht voor ze te vervullen, zuiver subjectief is en gebaseerd is op geen enkele bron.

Verzoeker haalt aan dat de Mogadishu Aden Adde International Airport een belangrijk doelwit is voor Al Shabaab gezien het feit dat op het vliegveld zich het basiskamp van AMISOM (Halane), de EU-missies EUTM en EUCAP-Nestor en de vertegenwoordigingen van diverse landen en internationale organisaties bevinden. *“Het verslag toegevoegd door verwerende partij in het administratief dossier geeft een lijst van verschillende incidenten op of rond het vliegveld (zie administratief dossier: Ministerie van Buitenlandse zaken (Nederland), « Algemeen ambtsbericht Somalië », 30 maart 2016, p. 22). Er is dus geen twijfel over het feit dat de Mogadishu Aden Adde International Airport, waar de verzoeker en zijn moeder werkten, een doelwit van Al Shabaab is.”.*

In casu, was het doel van Al Shabaab om een tas met wapens en dozen in de luchthaven te brengen. In tegenstelling tot wat verweerder beweert, stelt verzoeker dat het gegeven dat verzoeker bij de luchthaven werkte en dat hij faciliteiten had om in de luchthaven te circuleren van hem een goed doelwit om deze taak te vervullen.

Verzoeker stelt nog dat, zelfs als gedwongen rekruteringen zeldzamer zijn sinds Mogadishu niet meer onder controle van Al Shabaab is, verschillende publieke en objectieve bronnen tonen dat gedwongen rekruteringen nog steeds plaatsvinden (zie stuk 3, stuk 4 en stuk 5).

Verzoeker wijst er verder op dat het administratief geen enkele bron betreffende Al Shabaab en hun methodes bevat. De appreciatie van de verweerder is zuiver subjectief. Door geen rekening te hebben gehouden met enkele informatie betreffende de gedwongen rekrutering door Al Shabaab, stelt verzoeker dat verweerder het artikel 27 van de Koninklijk besluit en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft.

Waar verweerder het onlogisch vindt dat *“verzoeker besloot met de tas waarin de wapens en dozen waren om naar een politiekantoor te stappen aangezien de kans om gecontroleerd te worden in een overheidsgebouw”*, verbaast verzoeker zich over dit argument *“gezien het feit dat hij te goede trouw was geweest naar de politie”*. Verzoeker gaf aan dat het zijn doel was om *“deze wapens aan de politie te geven en zijn relaas te verklaren. Hij heeft gehandeld in een gezamenlijke aanpak met autoriteiten en had nooit gedacht dat hij kansen had om gearresteerd te worden. Bij nader inzien, is hij zeker dat hij opnieuw zou handelen zoals hij deed in dezelfde situatie. Hij vindt het nog ernstiger en gevaarlijker om deze wapens thuis te laten. Laten we de situatie omkeren: als hij naar politiekantoor zou zijn geweest zonder de tas mee te nemen, zou de politie een huiszoeking hebben gedaan en de wapens in zijn eigen huis hebben gevonden. Dat zou nog ernstiger zijn geweest volgens hem.”*.

Verzoeker haalt artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet aan.

Waar verweerder het merkwaardig vindt *“dat wanneer de verzoeker gearresteerd werd, de politie zijn echtgenote aanmaanden weg te gaan en haar niet aan een controle onderwierpen”*, is verzoeker van oordeel dat dit een zuiver subjectieve appreciatie uitmaakt. Verzoeker betoogt dat zij haar lieten gaan, gezien zij een vrouw was en geen wapens had.

Wat betreft de twijfels van verweerder over de aanslag op het ziekenhuis in september 2015, betreurt verzoeker *“dat de verwerende geen rekening heeft gehouden met alle relevante feiten in verband met zijn land van herkomst en de context van langdurig gewapend conflict. Als de verzoeker had willen weten of een onderzoek werd gevoerd, had hij de autoriteiten moeten contacteren. De verzoeker benadrukt dat hij zich niet in een positie bevond om vragen te stellen aan autoriteiten aangezien het feit dat ze dachten dat hij lid van Al Shabaab is.”*. Voorts beklemtoont verzoeker dat deze aanslag specifiek werd gepleegd tegen zijn moeder. Er waren slechts 3 personen, met inbegrip van zijn moeder, die werden getroffen door deze aanval.

Verzoeker benadrukt dat hij constante, spontane en gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd.

Hij vraagt het voordeel van de twijfel.

Wat betreft de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat hij uit Yaaqshiid afkomstig is, een wijk waar *“de aanwezigheid van Al Shabaab de sterkste is en een tot de hardst door terroristisch geweld getroffen gebieden van het hele land is. Dit blijkt duidelijk uit de COI Focus in het administratief dossier (COI focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu", 6 september 2016, pp. 36-37)”*. Verzoeker haalt aan dat *“handelaars, zoals verzoeker, als vijand beschouwd door Al Shabaab en mogelijk doelwitten (COI focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu", 6 september 2016, p. 35)”*.

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal niet betwist dat er regelmatig aanslagen gepleegd worden in Mogadishu, waarbij ook burgers getroffen zijn (bestreden beslissing, p.3). De commissaris beweert dat het geweld meestal doelgericht van aard is, en politica, veiligheidsagenten zowel als buitenlanders viseert. Verzoeker meent echter dat de aantal burgerslachtoffers, het aantal incidenten, en de aard van het gebruikte geweld, niet toelaten dat het geweld als *“meestal doelgericht van aard”* gekwalificeerd wordt. Hij haalt aan dat in de laatste maanden bijna elke week aanslagen met burgerslachtoffers werden gepleegd: *“(zie onder andere Al-Jazeera, « AlShabab claims deadly Mogadishu attack - Mayor's spokesman confirms deaths of eight people, including a mother and her son, in explosion near police checkpoint », 24 May 2017, <http://www.aljazeera.com/news/2017/05/mogadishu-car-bombing-leavesdead-170524154635297.html> - stuk 6). Dezelfde bron meldt dat "Bombings are a neardaily occurrence in Mogadishu". Inderdaad, geen 2 weken voor deze aanval werden ten minste 5 mensen gedood en 20 gewond in een andere bomaanslag (zie onder andere Al-Jazeera, « Somalia: Huge blast rocks downtown Mogadishu - At least five killed, 20 wounded after huge car bomb goes off near the immigration directorate in the capital », 08 May 2017n <http://www.aljazeera.com/news/2017/05/somaliahuge-blast-rocks-downtown-mogadishu-70508151811252.html> - stuk 7).*

Ook, heel recent, in andere auto bomaanslagen in juni 2017, werden respectief meer vele burgers mensen gedood en gewond (zie Aljazeera, « Mogadishu attack: At least 21 killed after explosion outside hotel », 14 juni 2017, <http://www.aljazeera.com/news/2017/06/car-bomb-targets-restaurant-somalia-mogadishu-170614173930599.html> - stuk 8; The Atlantic, « Al-Shabaab Kills 15 in Latest Car Bomb Attack », 20 juni 2017, <https://www.theatlantic.com/news/archive/2017/06/al-shabab-kills-15-in-latestcar-bomb-attack/531051/> - stuk 9 ; Press TV, « 7 killed in car bomb targeting police station in Somalia's Mogadishu », 22 juni 2017, <http://www.presstv.ir/Detail/2017/06/22/526170/Somalia-bomb-attack-Shabab> - stuk 10”.

Betreffende de arresten van de EHRM, aangehaald in de bestreden beslissing, onderlijnt verzoeker dat ze van 2013 en 2015 dateren, en dat ze dus niet meer zijn aangepast aan de tegenwoordige veiligheidssituatie.

In hoofdde wordt gevraagd om “de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker te erkennen als vluchteling, In ondergeschikte orde, de uitvoering van de bestreden beslissing te hervormen en de verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen, In uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen voor bijkomend onderzoek (onder andere over de aanwezigheid van AS een gevaarlijkheid van de district van herkomst van verzoeker, en de willekeurige geweld in Mogadishu waarbij vele burgers slachtoffers zijn).”.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3- Maxime ARQUILLIERE, Daniel RICHARD et Capucine PEIGNIER (Irénees.net), « Le pouvoir de nuisance de Al Shabaab en Somalie », januari 2015, http://www.irenees.net/bdf_fiche-defis-277_fr.html

4- LandInfo, « Somalia: Armed groups and recruitment in the south », 22 juli 2011, pp. 1-2, http://www.landinfo.no/asset/1804/1/1804_1.pdf

5- Raxanreeb.com, « Somalia: Al-Shabaab continues to forcibly recruit adults and children in Somalia », 24 januari 2014, <http://www.raxanreeb.com/2014/01/somaliaal-shabaab-continues-to-forcibly-recruit-adults-and-children-in-somalia/>

6- Al-Jazeera, « AlShabab claims deadly Mogadishu attack - Mayor's spokesman confirms deaths of eight people, including a mother and her son, in explosion near police checkpoint », 24 May 2017, <http://www.aljazeera.com/news/2017/05/mogadishu-car-bombing-leaves-dead-170524154635297.html>

7- Al-Jazeera, « Somalia: Huge blast rocks downtown Mogadishu - At least five killed, 20 wounded after huge car bomb goes off near the immigration directorate in the capital », 08 May 2017n <http://www.aljazeera.com/news/2017/05/somalia-hugeblast-rocks-downtown-mogadishu-70508151811252.html>

8- Aljazeera, « Mogadishu attack: At least 21 killed after explosion outside hotel », 14 juni 2017, <http://www.aljazeera.com/news/2017/06/car-bomb-targets-restaurantsomalia-mogadishu-170614173930599.html>

9- The Atlantic, « Al-Shabaab Kills 15 in Latest Car Bomb Attack », 20 juni 2017, <https://www.theatlantic.com/news/archive/2017/06/al-shabab-kills-15-in-latest-carbomb-attack/531051/>

10- Press TV, « 7 killed in car bomb targeting police station in Somalia's Mogadishu », 22 juni 2017, <http://www.presstv.ir/Detail/2017/06/22/526170/Somaliabomb-attack-Shabab>”.

Bij aanvullende nota van 1 februari 2018 legt verzoeker volgende documenten neer: “Een kopie van een kaart van werker bij de Aden Abdule International Airport”; “Een kopie van een document van de Banadir Regional Court”; “Een kopie van een overlijdensakte van de Atlantic Hospital”; “Een kopie van een overlijdensakte van de Somali Police Force”.

Ter zitting legt verzoeker volgende stukken neer: een identificatiebadge, een doktersvoorschrift, een overlijdenscertificaat en een bevestiging van overlijden.

Bij aanvullende nota van 13 februari 2018 legt verweerder de COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 9 juni 2017 en de COI Focus "*Somalië. Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu*" van 6 november 2017 neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart Somalië te zijn ontvlucht omwille van problemen met Al Shabaab enerzijds en met de Somalische autoriteiten anderzijds.

2.4.2. Vooreerst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen over zijn reisweg naar België en de hiervoor gebruikte reisdocumenten niet kunnen overtuigen. Zo stelde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij vanuit Mogadishu met het vliegtuig via Turkije naar een onbekende plaats is gereisd en dat hij van daar met de trein naar België is gekomen (verklaring DVZ, punt 31). Verzoeker beweerde deze reis te hebben gemaakt met behulp van een vals paspoort, op naam van K.H. (verklaring DVZ, punt 3). Over dit paspoort kon verzoeker slechts stellen dat het een rode kleur had ("*Paspoort had een rode kleur. Meer weet ik niet. ik mocht maar 1 keer kijken van de smokkelaar.*", punt 3). Van verzoeker, een hoogopgeleide jongeman, kan nochtans verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis waarbij hij vele landsgrenzen moet oversteken, uitvoerig kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke reis met smokkelaar is immers een uiterst precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker hierover zo onwetend is en/of dat hij niet beter voorbereid werd door zijn smokkelaar, gelet op de risico's op ernstige sancties die een smokkelaar riskeert. Van een asielzoeker die reist met een vals paspoort kan wel degelijk worden verwacht dat hij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, kan meedelen, gelet op de aanhoudende kans die hij loopt om bij een controle aangehouden en ondervraagd te worden omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel, gezien het algemeen geweten is dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, alsook in alle landen die verzoeker van Turkije tot België diende te betreden.

2.4.3. Verzoeker voert aan in het verzoekschrift dat verweerder hem niet heeft geconfronteerd met deze schijnbare tegenstelling.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*.

Dit artikel werd gewijzigd door artikel 15 van het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd.

Bovendien kan nog worden opgemerkt dat de verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis heeft genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep in volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijke doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt en de verzoeker niet langer belang heeft bij het aanvoeren van een schending van deze bepaling.

2.4.4. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat hij in 2015 een paspoort had aangevraagd en verkregen met het oog op het volgen van een masteropleiding in het buitenland (gehoorverslag van het CGVS van 8 juli 2016, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 4-6). Verzoeker legt dit paspoort echter niet neer en geeft incoherente verklaringen omtrent de reden hiervoor. Zo stelde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitdrukkelijk dat zijn paspoort *“nog thuis in Mogadishu [lag]. Toen ik gevlucht ben, heb ik hem niet meegenomen.”* (verklaring DVZ, punt 24), terwijl hij tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde, *“Ik heb die niet, het was verloren bij me thuis. De ID kaart was toen in mijn schooltas (...) Toen me het probleem overkwam, zelfs daarvoor vond ik mijn PP niet meer, toen ik er achter zocht vond ik het niet. Ik weet niet of ik het ergens had mis gelegd of iemand het zou meegenomen hebben.”* (CGVS-verslag, p. 6). Dat verzoeker bij de DVZ op geen enkel moment gewag maakte van het verlies van zijn paspoort, tast aldus de geloofwaardigheid van zijn loutere beweringen omtrent dit paspoort aan en aldus ook van zijn reisweg. Verzoeker toont dan evenmin het tijdstip aan dat hij zijn land vertrok en waar hij intussen heeft verbleven.

2.4.5. Verzoeker stelt als jongeman in Mogadishu door de overheid verdacht te kunnen worden van lidmaatschap van of sympathieën voor Al Shabaab (CGVS-verslag, p. 11). Zo haalde hij een incident uit 2014 aan waarbij soldaten en inlichtingendiensten studenten en docenten oppakten op verdenking van banden met Al Shabaab (CGVS-verslag, p. 11-12). Verzoeker gaf echter zelf aan niet te zijn geïnterviewd (CGVS-verslag, p. 12). Daargelaten dat verzoekers stelling dat jongeren gediscrimineerd worden op plaatsen waar de overheid de controle heeft (CGVS-verslag, p. 11) een blote bewering betreft, volstaat deze hoe dan ook niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aan te tonen. De vervolgingsvrees dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker haalt in deze geen concrete vervolgingsfeiten aan.

2.4.6. Voorts slaagt verzoeker er niet in zijn voorgehouden problemen met Al Shabaab aannemelijk te maken. Verzoeker blijft steken in ondoorleefde, vage en ongeloofwaardige verklaringen aangaande de gebeurtenissen die tot zijn vertrek zouden hebben geleid. Verzoeker stelde door leden van Al Shabaab te zijn meegenomen en de opdracht te hebben gekregen een tas met wapens en dozen met een onbekende inhoud naar de luchthaven van Aden Adde te brengen (CGVS-verslag, p. 26-27). De Raad kan niet inzien, noch licht verzoeker toe, waarom Al Shabaab precies verzoeker dergelijke opdracht (tegen betaling) toevertrouwde. Immers verzoeker is een voor Al Shabaab onbekende en dus onbetrouwbare persoon. Bovendien is Al Shabaab strak georganiseerd en is Al Shabaab geïnfiltreerd in het Somalische leger en de politie (COI Focus *“Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016, p. 13). Het is dan ook niet aannemelijk dat een georganiseerde terreurorganisatie zoals Al Shabaab voor de uitvoering van een belangrijke opdracht zou vertrouwen op verzoeker, eerder dan op één van hun (vrijwillige) leden, laat staan hem hiervoor te betalen. Bovendien is bezwaarlijk ernstig dat Al Shabaab verzoeker na één gesprek zou vrijlaten en onmiddellijk met een tas vol wapens naar huis zou sturen (CGVS-verslag, p. 27). Daarnaast kan worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker de tas mee naar huis nam en tot de volgende dag bij hem hield, niet valt te rijmen met verzoekers angst dat de tas kon exploderen (CGVS-verslag, p. 27).

2.4.7. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verschillende publieke en objectieve bronnen aantonen dat gedwongen rekruteringen nog steeds plaatsvinden.

In het rapport "*Le pouvoir de nuisance de Al Shabaab en Somalie*" van januari 2015 wordt vermeld dat Al Shabaab voornamelijk kindsoldaten gedwongen rekruteert, hetzij met geweld, hetzij door indoctrinatie. Het artikel van RBC Radio van 24 januari 2014 stelt louter dat Al Shabaab zowel kinderen als volwassenen gedwongen rekruteert, doch verschaft geen verdere uitleg. Het rapport van Landinfo "*Somalia: Armed groups and recruitment in the south*" van 22 juli 2011 stelt dat niet kan worden uitgesloten dat Al Shabaab zou rekruteren door middel van doodsb bedreigingen, noch dat dit bevestigd kan worden. Voorts schrijft het rapport dat gedwongen rekrutering meer voorkomt in regio's waar de Murursade, Duduble en Galjel leven, dat indoctrinatie en brainwashen veelgebruikte methodes zijn en dat Al Shabaab het gemakkelijkst kan rekruteren in "*settlements*" voor IDP's en leden van gemarginaliseerde minderheidsgroepen. Jonge mannen zouden vooral tot Al Shabaab toetreden omwille van economische redenen, omwille van druk door de familie of clan of omwille van propaganda of indoctrinatie op school of in de moskee. Verzoeker, een hoogopgeleide (op dat moment) tweeëntwintigjarige man die behoort tot de dominante Hawiye clan in Mogadishu (COI Focus "*Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 6 september 2016, p. 53) en geen financiële problemen heeft, minstens middelen heeft die hem toelaten hogere studies te doen, voldoet duidelijk niet aan dit profiel. Verzoeker maakt zijn beweerde gedwongen rekrutering niet in het minst aannemelijk.

2.4.8. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch van de beoordeling van de feiten die de commissaris-generaal heeft gemaakt op basis van artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003.

2.4.9. Tevens kan niet worden ingezien dat verzoeker met dergelijke inhoud in de tas naar het politiekantoor zou stappen. Immers, verzoeker was duidelijk op de hoogte van de mogelijke gevolgen indien de overheid iemand verdenkt van een link met Al Shabaab (CGVS-verslag, p. 11-12). Verzoeker komt bovendien uit een gezin waar meerdere mensen werken op plaatsen die aan een hogere controle worden onderworpen en is aldus genoegzaam bekend met dergelijke situaties. Aangezien men bij het betreden van een overheidsgebouw gewoonlijk wordt gecontroleerd (CGVS-verslag, p. 27) kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker problemen had kunnen voorzien en een weloverwogen beslissing had kunnen nemen, vooraleer hij zich, zonder enige voorafgaande waarschuwing, gewapend bij de politie zou melden. Gezien de huidige situatie in Somalië, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker een voorzichtiger houding zou aannemen. Evenmin kan worden ingezien dat de politie en soldaten verzoekers echtgenote, die verzoeker vergezelde bij het brengen van de wapens, zomaar wegstuurden zonder haar aan enige controle te onderwerpen (CGVS-verslag, p. 28). Verzoekers relaas blijkt niet geënt op de realiteit en komt verzonnen voor.

2.4.10. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers beweerde contact met Al Shabaab, noch aan de voorgehouden rekruteringspoging. Aldus kan evenmin geloof gehecht worden aan verzoekers beweringen door de overheid gedurende enkele maanden in detentie te zijn gehouden omwille van verdenkingen betrokken te zijn geweest bij Al Shabaab (CGVS-verslag, p. 28-29).

2.4.11. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij tijdens het gehoor bij het CGVS op alle vragen kon antwoorden betreffende zijn werk en het werk van zijn moeder in de luchthaven. Echter elementen of gegevens in het voordeel van de asielzoeker moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen wanneer de in de bestreden beslissing opgenomen elementen voldoende draagkrachtig zijn om de ongelooftwaardigheid van verzoekers verklaringen aan te tonen.

2.4.12. Gezien geen geloof gehecht wordt aan verzoekers betrokkenheid bij Al Shabaab, is verzoekers verklaring over de aanslag op een ziekenhuis in september 2015, waarbij verzoekers moeder omwille van verzoeker door Al Shabaab zou zijn doodgeschoten (CGVS-verslag, p. 13), ook niet geloofwaardig. Dit klemt te meer nu verzoeker niet wist te stellen of er al dan niet een onderzoek naar de aanslag op het ziekenhuis werd gevoerd (CGVS-verslag, p. 15-16). De waarachtigheid van verzoekers verklaringen wordt ook aangetast nu verzoekers beweringen niet objectief ondersteund worden en dit niettemin er in de pers bijna dagelijks informatie over verschillende incidenten in Mogadishu verschijnt. Dit klemt te meer nu het incident overdag in de openbaarheid plaatsvond en verschillende dodelijke slachtoffers met zich meebracht.

2.4.13. De door verzoeker neergelegde brief van de directeur van het "*Atlantic Hospital*" kan de waarachtigheid van de beweerde aanslag op verzoekers moeder niet aantonen. Zo vermeldt de brief dat verzoekers moeder op 25 augustus 2015 stierf ten gevolge van een aanval op het ziekenhuis terwijl verzoeker verklaarde bij het CGVS dat zijn moeder in september 2015 werd vermoord (CGVS-verslag, p. 12).

Tevens wordt vermeld dat er minstens “*one score of nurses, doctors and also hospital patients including H.O.I.*” stierven, terwijl verzoeker aangaf dat er naast zijn moeder enkel nog twee andere vrouwelijke patiënten en een wachter werden omgebracht (CGVS-verslag, p. 13). Daarenboven is niet aannemelijk dat de brief, reeds op 26 augustus 2015 geschreven zou zijn en dus de dag na de moord op verzoekers moeder en daarbij gericht is “*to whom it may concern*” en dus op zeer afstandelijke wijze de geadresseerde – wie dit ook moge zijn – in kennis stelt van de moord op “*aforementioned patient*”. Er kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht aan deze brief.

2.4.14. De door verzoeker neergelegde brief van de politie van 28 augustus 2015 inzake de aanval op het ziekenhuis kan voorgaande vaststellingen evenmin doen ombuigen. Ook hierin wordt de aanslag op 25 augustus 2015 gesitueerd. Opnieuw wordt de brief op afstandelijke wijze “*to whomsoever concerns*” gericht. Bovendien vermeldt deze brief dat “*7 patients, 4 doctors and 10 nurses*” werden omgebracht, terwijl verzoeker slechts over de dood van zijn moeder, twee vrouwelijke patiënten en een wachter sprak. Tevens wordt in de brief vermeld dat Al Shabaab een brand heeft aangestoken in het ziekenhuis, terwijl noch verzoeker, noch de hierboven besproken brief het heeft over een brand.

2.4.15. Ook de brief van 20 oktober 2015 van de voorzitter van de Banadir Regional Court, “*Dr.*” Abdikarin Omar Alasow, kan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen. Zo verklaarde verzoeker bij het CGVS dat hij niet werd veroordeeld (CGVS-verslag, p. 31), terwijl de brief vermeldt dat de rechtbank hem veroordeeld had tot executie, wat toch een bijzonder zware sanctie is die verzoeker en zijn familie niet onbesproken kon laten. Opnieuw kan niet worden ingezien naar wie deze brief werd verstuurd (“*To whom it may interest*”). Bovendien werd de brief opgesteld in slecht Engels – al kan *überhaupt* niet worden ingezien waarom de brief van een rechtbank in Somalië in het Engels zou worden opgesteld.

2.4.16. De door verzoeker neergelegde identificatiebadge van zijn moeder is evenmin in staat bovenstaande appreciatie te wijzigen. Zo staat er een duidelijk onechte vingerafdruk op de badge, wordt in foutief Engels aangegeven dat verzoekers moeder eigenaar van de “*Star Cafeteria*” is en staat het woord “*NUMBER*” niet volledig op de badge vermeld.

2.4.17. Het door verzoeker neergelegd medisch attest, opgesteld door dokter Deville op 23 augustus 2017 in Yvoir, België, vermeldt dat verzoekers psychologische problemen het gevolg kunnen zijn van ondergane trauma's. Een medisch attest is echter geen sluitend bewijs van de oorzaak van psychologische problemen. In deze benadrukt de Raad dat het niet is omdat het medisch verslag een samenvattende weergave bevat van verzoekers verklaringen (“*Selon ses dires...*”), dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van “*zijn verklaringen*” zou kunnen aantonen.

2.4.18. De door verzoeker bij het CGVS voorgelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin doen ombuigen. Verzoekers identiteitskaart en geboorteakte tonen hoogstens zijn identiteit aan, welke niet wordt betwist. Ook verzoeker universitaire opleiding, gestaafd door attesten van de Universiteit van Somalië en UNISO, staat niet ter discussie.

2.4.19. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekers, dient te worden vastgesteld dat verzoekers gebruik hebben gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en hun middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd.

2.4.20. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.4.21. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.3. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.4. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016. De commissaris-generaal voegt bij zijn aanvullende nota nog de update *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 9 juni 2017 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Goobjoog News, Hiiraan Online of Horseed Media zijn verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder Reuters, Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca heeft verder een beroep gedaan op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of verschillende Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de verschillende instellingen van de Verenigde Naties (VN) of het European Asylum Support Office. Verder heeft Cedoca waardevolle informatie gehaald uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) is nader bekeken.”*.

2.5.5. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.5.6. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan. Ingevolge de organisatie van parlaments- en presidentsverkiezingen startten de twee kamers van het federale parlement eind 2016 hun werkzaamheden en werd op 8 februari 2017 een nieuwe president, Mohamed Abdullahi Mohamed, door het nieuwe parlement verkozen.

De Secretaris-Generaal van de VN beschouwt de organisatie van deze verkiezingen als een teken van vooruitgang. Bovendien is Al Shabaab er volgens bronnen van de VN niet in geslaagd dit verkiezingsproces te verstoren. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester, Thabit Abdi Mohamed, voor Mogadishu aan.

2.5.7. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al-Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al-Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.5.8. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.5.9. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.5.10. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.5.11. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu instabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat Al Shabaab in Mogadishu in staat is om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en slachtoffers eind 2016 en in de eerste helft van 2017, kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad. Aldus zijn de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, of op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op invloedrijke zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen werden geviséerd. Voorts zijn er aantal incidenten, zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten – die opnieuw voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van UNDP en waarbij ook burgers kunnen sneuvelen. Ten slotte zijn er ook confrontaties geweest tussen verschillende veiligheidsdiensten en morteraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan Al Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de auteurs van bescherming ook deze van onveiligheid kunnen zijn. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5) en zou volgens sommige bronnen een stijging in het aantal burgerdoden in 2017 kunnen vastgesteld worden. In dit verband wordt aangehaald dat inwoners van de hoofdstad hun individuele veiligheid voor een aanzienlijk deel zelf in de hand hebben. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein. Waar verzoeker lijkt te wijzen op een geografisch veiligheidsverschil toont hij niet aan dat de doorgang of de verblijfplaats doorheen Mogadishu belemmerd kan zijn.

2.5.12. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het “Upper Tribunal” stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.5.13. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat deze arresten van het EHRM van 2013 en 2015 dateren en dus niet meer aan de huidige veiligheidssituatie zijn aangepast, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoont toont dat voornoemde informatie foutief is. De Raad actualiseert de situatie in Mogadishu maar, zoals onder blijkt, geldt de conclusie zoals ook gesteld in deze arresten, nog steeds.

2.5.14. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu. In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Ook de parlements- en presidentsverkiezingen en vlotte machtsoverdracht worden gezien als een teken van vooruitgang, zoals hierboven reeds werd aangehaald.

2.5.15. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *“Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slegen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppingen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen.”*

2.5.16. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie – artikel Al-Jazeera *“AlShabab claims deadly Mogadishu attack - Mayor's spokesman confirms deaths of eight people, including a mother and her son, in explosion near police checkpoint”* van 24 mei 2017; artikel Al-Jazeera *“Somalia: Huge blast rocks downtown Mogadishu - At least five killed, 20 wounded after huge car bomb goes off near the immigration directorate in the capita”* van 8 mei 2017; artikel Al-Jazeera *“Mogadishu attack: At least 21 killed after explosion outside hotel”* van 14 juni 2017; artikel The Atlantic *“Al-Shabaab Kills 15 in Latest Car Bomb Attack”* van 20 juni 2017; artikel Press TV, *“7 killed in car bomb targeting police station in Somalia's Mogadishu”* van 22 juni 2017 – toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Bovendien liggen deze incidenten net in de lijn van bovenstaande motivering. Zo wordt in een artikel van Al-Jazeera van 24 mei 2017 de explosie vlak bij een politie *“checkpoint”* in Mogadishu vermeld. In een artikel van 8 mei 2017 schrijft Al-Jazeera dan weer over een autobom die 20 gewonden maakte nabij het immigratie directoraat in Mogadishu en in een artikel van 14 juni 2017 over een autobom en schietincident nabij een restaurant in Mogadishu. The Atlantic bericht op 20 juni 2017 over een Al Shabaab aanval met een autobom gericht tegen een overheidsgebouw.

In een artikel van 22 juni 2017 laat Press TV weten dat Al Shabaab een aanslag met autobom pleegde op een politiestation in Mogadishu. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering.

2.5.17. Ook uit de *“COI Focus: Somalië: Aanslagen op 14 en 28 oktober 2017 in Mogadishu”* van 6 november 2017, door de commissaris-generaal bij een aanvullende nota neergelegd, blijkt dat het doelwit van de aanslag op 14 oktober 2017 vermoedelijk het ministerie van Buitenlandse Zaken, een Turkse legerbasis of de zwaar bewaakte Halane-basis op de luchthaven was, en dat op 28 oktober 2017 het hotel Nasa Habblood gevisieerd werd omdat dit populair is bij overheidsfunctionarissen.

2.5.18. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.5.19. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK